



Folketingets Social- og Indenrigsudvalg

Holmens Kanal 22
1060 København K
Telefon 72 28 24 00

Sagsnr.
2020 - 7363

Doknr.
284475

Dato
19-08-2020

Folketingets Social- og Indenrigsudvalg har d. 29. juli 2020 stillet følgende spørgsmål nr. 640 (alm. del) til social- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Adsbøl (DF).

Spørgsmål nr. 640:

”Mener ministeren, at det er rimeligt at anvende et stopur for at udmåle hjælp, som nævnt i artiklen ”Politikere: Stopursmetode er kynisk og umenneskelig” på Sn.dk den 22. juli 2020? Hvordan vil ministeren sikre, at mennesker med handicap får en ordentlig hjælp?”

Svar:

Lad mig først understrege at det gør mig trist, hver gang jeg hører historier som denne, hvor mennesker med et handicap og deres pårørende oplever, at kommunen ikke leverer den nødvendige hjælp og støtte, og at der mangler et godt samarbejde med kommunen i tilrettelæggelsen af hjælpen til den enkelte.

Når det er sagt, så er det ikke reguleret i lovgivningen, hvilke metoder kommunen må bruge i vurderingen af antallet af timer i den enkelte hjælperordning. Kommunen skal oplyse en sag i tilstrækkeligt og nødvendigt omfang, før der træffes afgørelse. Det vil sige, at borgerens behov for hjælp og støtte skal være afdækket i en sådan grad, at hjælpebehovet kan vurderes. Denne afdækning kan ske på flere måder, eksempelvis ved indhentning af oplysninger fra fagpersoner eller observationer i hjemmet.

Kommunen bør imidlertid altid tilvejebringe nødvendige oplysninger på den mindst indgribende måde. Kan nødvendige oplysninger tilvejebringes på anden og mindre indgribende vis, bør observation i hjemmet derfor ikke anvendes. Ligeledes skal det understreges, at observation i hjemmet, såfremt den vurderes nødvendig, skal være så hensynsfuld og kortvarig som muligt og med størst mulig respekt for borgeren og eventuelle pårørende.

Kommunerne har efter serviceloven et klart ansvar for at sikre, at mennesker med fysisk og psykisk funktionsnedsættelse får den hjælp og støtte, som den enkelte har behov for. Kommunen er forpligtet til at tage faglige og økonomiske hensyn i udmålingen af hjælpen, og derfor må hensynet til økonomi aldrig stå alene.

Kommunalbestyrelsens konkrete og individuelle vurdering af hjælp og støtte til den enkelte skal tage udgangspunkt i lovens formål. Det fremgår af servicelovens § 1, at formålet med hjælp efter loven er at fremme den enkeltes muligheder for at udvikle sig og for at klare sig selv eller lette den daglige tilværelse og forbedre livskvaliteten. Det fremgår yderligere af servicelovens § 81, at formålet med servicelovens voksenbestemmelser bl.a. er at yde kompensation, omsorg og pleje.



Kommunerne er forpligtet til at forholde sig til ikke alene behovet for personlig og praktisk hjælp og pleje, men også behovet for afløsning og aflastning, når de udmåler kontant tilskud til ansættelse af hjælpere. Hjælp efter § 95 kan desuden kombineres med andre former for hjælp, som f.eks. ledsageordning efter servicelovens § 97 eller socialpædagogisk bistand efter servicelovens § 85. I den forbindelse vil jeg gerne understrege kommunens forpligtelse til at behandle ansøgninger og spørgsmål om hjælp i forhold til alle de muligheder, der findes for at give hjælp efter den sociale lovgivning, herunder også rådgivning og vejledning. Såfremt man ikke oplever at få den rette hjælp og støtte, kan man klage til Ankestyrelsen.

Som jeg har redegjort for, er der en række forhold i lovgivningen, som skal sikre, at mennesker med funktionsnedsættelse får den hjælp og støtte, som de har behov for. Men det må aldrig være en kamp at få hjælp, og derfor skal vi styrke retssikkerheden og tilliden mellem borgerne og systemet.

Med venlig hilsen
Astrid Krag